

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117224449
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5117224449.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobkyne 1/ Ing. U. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. X, G., 2/ Ing. V. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. X, G., žalobkyňa zastúpená splnomocneným zástupcom Mgr. Antonom Kušnírom, advokátom so sídlom X. Y. XX, G., proti žalovanému: mBank SPÓLKA AKCYJNA, so sídlom ulica Senatorska 18, Varšava, Poľská republika, reg. č. KRS 0000025237, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom mBank S. A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Pribinova 10, Bratislava, IČO: 36 819 638, o zaplatenie 45.700,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7Csp/160/2017-100 zo dňa 10. júna 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v poradí treťom výroku, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni v rade 1/ sumu 45.700,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 45.700,- eur od 27. 09. 2016 do zaplatenia, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobkyňa 1/ má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Csp/160/2017-100 zo dňa 10. 06. 2020 v poradí prvým výrokom konanie o žalobe žalobcu v rade 2/ zastavil a v poradí druhým výrokom žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi 2/ nepriznal. V poradí tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 45.700,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 27. 09. 2016 do zaplatenia, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. V poradí štvrtým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol. V poradí piatym výrokom priznal žalobkyni 1/ nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 99,94 %.

2. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa 1/ (pôvodne spolu so žalobcom 2/ Ing. V. J., G.) sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 03. 08. 2017 domáhali voči žalovanému zaplatenia sumy 45.700,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 25. 09. 2016 do zaplatenia. Uplatnený nárok predstavuje sumu finančných prostriedkov, ktoré boli prevedené z bankového účtu žalobkyne vedeného u žalovaného, ku ktorému prevodu nedali žiadny príkaz, tento prevod nepotvrdovali a z ich strany nedošlo k žiadnemu úkonu, ktorým by umožnili prístup tretej neoprávnenej osobe k ich účtu alebo k identifikačným údajom, čo i len nedbanlivostným konaním. Napriek tomu, že z ich strany nedošlo k porušeniu bezpečnostných pokynov banky pri prevode finančných prostriedkov, žalovaný ako poskytovateľ platobných služieb dňa 24. 09. 2016 vykonal neautorizovaný prevod finančných

prostriedkov a napriek uvedeným skutočnostiam finančné prostriedky, za ktoré nesie objektívnu zodpovednosť, neprepísal späť na ich bankový účet.

3. Žalovaný nárok uplatnený žalobcami neuznal, nakoľko žalobcami nebolo hodnoverným spôsobom preukázané akékoľvek porušenie jeho povinností. Podľa žalovaného škoda nevznikla v súvislosti s platobnou operáciou, ale v priamej súvislosti s porušením povinnosti ochrany prihlasovacích údajov žalobcami a konaním tretej osoby, t. j. poskytovateľa telekomunikačných služieb žalovaného.

4. Pred pojednávaním dňa 10. 06. 2020 zobral žalobca 2/ žalobu späť z dôvodu, že zmluvu o vedení bežného účtu uzatvorila so žalovaným len žalobkyňa 1/. Súd na základe dispozitívneho úkonu žalobcu 2/ konanie o žalobe žalobcu podľa § 145 Civilného sporového poriadku (ďalej len C. s. p.) zastavil.

5. Súd vo veci rozhodol aplikujúc ust. § 778, § 779 Občianskeho zákonníka, § 5 písm. a) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), § 261 ods. 6 písm. d), § 708 ods. 1, § 709 ods. 1, § 716 ods. 1, § 719 Obchodného zákonníka, § 1 písm. h), § 101 ods. 1, § 101h ods. 1, § 2 ods. 2, ods. 3 písm. a), ods. 6, 7, § 3 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o platobných službách“), § 8 až § 12, § 26 zákona č. 492/2009 Z. z. v znení účinnom do 12. 01. 2018.

6. Súd vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby uplatnený nárok posudzoval ako nárok na plnenie, zaplatenie pohľadávky žalobkyne 1/ voči žalovanému vyplývajúcej zo zmluvy o bežnom účte v zmysle citovaných ustanovení Obchodného zákonníka a zákona o platobných službách, ktorý predstavuje lex specialis k ustanoveniam Obchodného zákonníka k zmluve o bežnom účte. V ustanovení § 11 ods. 1 zákona je zakotvená povinnosť poskytovateľa platobných služieb platiteľa vrátiť platiteľovi sumu neautorizovanej platobnej operácie. Ide teda o povinnosť stanovenú zákonom, nie o náhradu škody, na ktorú má platiteľ nárok podľa ods. 2 uvedeného zákonného ustanovenia, a ktorá v danom konaní uplatnená nebola a ani ako náhradu škody za porušenie právnej povinnosti.

7. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobkyňa so žalovaným ako bankou uzatvorila zmluvu o vedení bankových bežných a sporiacich účtov dňa 16. 01. 2008, na základe ktorej jej žalovaný zriadil účet č. W.XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na ktorom od jeho zriadenia podľa jej pokynov žalovaný ako poskytovateľ platobných služieb vykonával platobné operácie aj prostredníctvom internetbankingu. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že dňa 24. 09. 2016 žalovaný realizoval dve platobné operácie - prevod finančných prostriedkov z účtu žalobkyne 1/ vo výške 45.200,- eur a 500,- eur. Medzi sporovými stranami nebolo ani sporné, že žalobkyňa 1/ ihneď ako zistila uskutočnenie uvedenej platobnej operácie, podala u žalovaného dňa 26. 09. 2016 reklamáciu, v ktorej namietala, že na uvedené platobné operácie nedala pokyn a ani ich neautentifikovala. Medzi stranami nebolo sporné a súd mal za preukázané, že žalobkyňa 1/ podala trestné oznámenie, na základe ktorého vyšetrovateľ OR PZ v Žiline uznesením zo dňa 26. 09. 2016 ČVS:ORP-1038/2-VYS-ZA-2016 podľa § 199 ods. 1 Trestného zákona začal trestné stíhanie za zločin neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona spáchaný sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a sčasti v štádiu pokusu dokonanom z čoho vyplýva, že existujú skutočnosti osvedčujúce záver, že došlo k spáchaniu trestného činu.

8. Súd konštatoval, že žalovaný vo svojich vyjadreniach k žalobe napriek námietkam žalobkyne 1/, že k spornej platobnej operácii nedala súhlas a ani ju neautentifikovala a došlo k zneužitiu platobného prostriedku, internetbankingu, poukazoval na proces, akým funguje autorizácia, že boli zadané všetky požadované údaje a predmetnú platbu považuje za autorizovanú, ktorá nevykazovala žiadne znaky podvodného konania, dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností nepredložil, nepredložil výpis logov z bankových systémov, ktorý uvádzal, že predloží, potvrdzujúcich jeho tvrdenie, že žalobkyňa udelila súhlas k platobnej operácii v dohodnutej forme a podobe a že platobná operácia bola autorizovaná v zmysle ust. § 8 zákona o platobných službách. Povinnosť preukázať, že platobná operácia bola autentifikovaná v prípade, že používateľ platobných služieb popiera, že platobnú operáciu autorizoval, vyplýva aj z ust. § 10 ods. 1 uvedeného zákona, z ods. 2 vyplýva, že samotné použitie platobného prostriedku nie je dostatočným dôkazom, že platiteľ autorizoval danú platobnú operáciu alebo zapríčinil neautorizované vykonanie platobnej operácie v dôsledku podvodného konania, úmyselného opomenutia, konania s hrubou nedbanlivosťou alebo nesplnenia jednej alebo viacerých povinností podľa § 26. Za udelenie súhlasu s vykonaním platobnej operácie nemožno považovať ani prípadné zneužitie technických prostriedkov žalobcov.

9. Súd tak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že na realizované platobné operácie žalobkyňa 1/ neudelila súhlas, a preto ich nemožno považovať za autorizované platobné operácie. Žalovaný netvrdil a ani nepreukazoval, že žalobkyňa 1/ zapríčinila neautorizované vykonanie platobnej operácie v dôsledku podvodného konania, úmyselného opomenutia, konania s hrubou nedbanlivosťou

alebo nesplnenia jednej alebo viacerých povinností podľa § 26, čo len z nedbanlivosti. Žalobkyňa 1/ splnila svoju povinnosť vyplývajúcu jej z ust. § 26 písm. b) zákona o platobných službách a bez zbytočného odkladu oznámila žalovanému zneužitie a neautorizované použitie platobného prostriedku. Povinnosť poskytovateľa platobných služieb platiteľa vrátiť platiteľovi sumu neautorizovanej platobnej operácie je zakotvená v ust. § 11 ods. 1 zákona o platobných službách. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie celej žalovanej sumy, nakoľko nemal preukázané splnenie podmienok ust. § 12 ods. 1 a 2 zákona o platobných službách pre znášanie akejkoľvek straty, ktoré zároveň žalovaný ani netvrdil. Žalovaný netvrdil, ani nepreukázal, že by k zneužitiu platobného prostriedku neoprávnenou osobou došlo v dôsledku nedbanlivosti platiteľa pri zabezpečovaní personalizovaných bezpečnostných prvkov podľa § 26 písm. c) cit. zákona.

10. Vychádzajúc z ust. § 365 ods. 1, § 369 Obchodného zákonníka súd žalobkyni priznal i nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % z priznanej sumy od 27. 09. 2016 do zaplatenia, vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol. Pokiaľ ide o začiatok plynutia omeškania, súd konštatoval, že o neautorizovanej platobnej operácii sa žalovaný dozvedel z reklamácie žalobkyne 1/ zo dňa 26. 09. 2016, plniť mal okamžite, teda 26. 09. 2016. Dňom nasledujúcim po tomto dni sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Výška úroku z omeškania nepresahuje výšku úroku z omeškania stanovenú v § 1 zákona č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

11. O trovách konania v súvislosti so späťvzatím žaloby žalobcom 2/ súd rozhodol podľa § 262, § 255 ods. 1 C. s. p. Konštatoval, že žalobca 2/ späťvzatím žaloby procesne zaviniť zastavenie konania, preto žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi 2/. Nakoľko žalovanému v priebehu konania, ako vyplýva z obsahu spisu, žiadne trovy nevznikli, súd žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi 2/ nepriznal.

12. Vychádzajúc z ust. § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. súd priznal žalobkyni 1/ voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa 1/ sa domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 45.700,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 25. 09. 2016 do zaplatenia. Vychádzajúc z výšky uplatneného príslušenstva ku dňu rozhodovania súdu, ktoré zodpovedá sume 8.482,67 eur a výšky priznaného príslušenstva ku dňu rozhodnutia súdu vo výške 8.470,15 eur a výšky priznanej istiny, súd konštatoval úspech žalobkyne 1/ v rozsahu 99,97 %, jej neúspech 0,03 %. Čistý úspech žalobkyne tak predstavuje 99,94 % (99,97 % - 0,03 %), preto žalobkyni 1/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,97 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté v zmysle ust. § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

13. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 45.700,- eur s príslušenstvom, podal žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej v zamietnutí žaloby.

14. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorý napriek podrobnému vysvetleniu skutkového stavu prihliadal len na závery, ktoré prezentovali žalobcovia.

15. Súd sa podľa žalovaného nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou, neosvojil si právne zdôvodnenie skutkového stavu a neprihliadal na vysvetlenie a objasnenie samotného skutkového stavu napriek tomu, že celý skutkový stav popísal, ako aj so samostatným skutkom tretej osoby, ktorej konaním vznikla škoda žalobcom. Sám súd pritom v bode 19. a nasledujúcich odôvodnenia poukazuje na to, že príslušným orgánom činným v trestnom konaní bolo potvrdené, že ku škode došlo konaním tretej osoby. Súd opomenul posúdiť tvrdenie v bode 21. odôvodnenia, kde samotný poverený pracovník mobilného operátora uviedol vo svojej výpovedi v trestnom konaní, že si je vedomý, že porušil jemu určený pracovný postup pri vydávaní SIM karty po jej strate, ktorý postup mu určuje interný predpis spoločnosti v tom, že zabudol preveriť totožnosť osoby podľa občianskeho preukazu a vyhotoviť fotokópiu tohto občianskeho preukazu, tiež zabudol vyhotoviť fotokópiu výpisu z obchodného registra uvedenej spoločnosti. Navyše v bode 22. odôvodnenia rozsudku je priamo uvedené priznanie ďalšieho povereného pracovníka mobilného operátora, ktorý výslovne potvrdil svoje pochybenie. V kontexte jeho vyjadrení, kde podrobne opísal skutkový stav ako ku škode došlo, je toho názoru, že uvedené tvrdenia sú dostatočné liberačné dôvody v jeho prospech, ako aj fakt, že na uvedený skutkový stav nie je možné aplikovať ustanovenia o zodpovednosti zo zmluvného vzťahu. Žalovaný sa preto nestotožnil s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko nie je dostatočne ozrejmene na základe akého právneho a skutkového základu dospel súd k ním judikovanému rozhodnutiu. Samotná žaloba žalobcov pritom smerovala k uplatneniu práva na náhradu škody a až súd v zmysle dispozičnej zásady právne kvalifikoval uplatnený nárok žalobcov ako nárok zo zodpovednosti zo zmluvného vzťahu. Súd sa pritom nedostatočne vysporiadal so samotnou zmenou právnej kvalifikácie uplatneného právneho nároku žalobcov.

16. Súd si nedostatočne osvojil skutkový stav a nie veľmi dôsledne posudzoval okolnosti s ohľadom na moment, ktorý spôsobil škodu na ťarchu žalobcov. S poukazom na ust. § 8 ods. 1, 2 zákona o platobných službách uviedol, že žalovaný v postavení poskytovateľa platobných služieb a žalobcovia v postavení používateľov platobných služieb dohodli spôsob zadávania platobnej operácie, a to tým spôsobom, že vykonanie platobných príkazov zadávaných prostredníctvom prístupových kanálov je podmienené jednoznačnou identifikáciou oprávnenej osoby pri použití identifikátorov príslušných pre daný prístupový kanál podľa tabuľky funkčnosti prístupových kanálov. Identifikácia majiteľa alebo disponenta pri využívaní služieb spojených s účtom sa uskutočňuje pomocou identifikačného čísla, doplnkového identifikátora, hesla alebo autorizačných kódov. Z uvedeného vyplýva, že si dohodli spôsob vykonania platobného príkazu tak, že vykonanie platobného príkazu je podmienené použitím identifikátora a vždy autorizačného kódu. Bez správneho zadania autorizačného kódu nie je možné potvrdiť zadanie platobného príkazu. Poukázal na to, že ani žalobcovia neuviedli vo svojich podaniach, že došlo k zmene registrovaného telefónneho čísla v bankových systémoch žalovaného, preto ani z uvedeného nemožno vyvodiť záver, že žalovaný porušil akúkoľvek povinnosť vo vzťahu k zadávaniu platobných príkazov.

17. Vzhľadom na uvedené má za to, že súd nesprávne právne kvalifikoval žalobu na plnenie. Uviedol, že ako finančná inštitúcia nemôže predpokladať porušenie povinnosti tretej osoby, konkrétne § 43 a nasl. zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách.

18. V ďalšom konštatoval, že v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka má za škodu zodpovedať ten, kto škodu spôsobil. V konaní bolo preukázané a v odôvodnení to uviedol aj samotný súd, že škoda vznikla porušením povinnosti tretej osoby - mobilného operátora. Súd mal preto aplikovať všeobecné ustanovenia o škode, ako aj § 374 Obchodného zákonníka, keďže nebola súdom dostatočne právne kvalifikovane preukázaná jeho zodpovednosť pri porušení akejkoľvek povinnosti z príslušnej zmluvy uzavretej medzi žalobcami a žalovaným. Keďže podvodné konanie tretej osoby, ktorým vznikla škoda žalobcom, smerovalo k splatnosti pohľadávky, keď si tretia osoba v mene a na ťarchu žalobcov uplatnila pohľadávku v mene žalobcu, je podľa jeho názoru právny nárok žalobcov nárokom na náhradu škody a nie nárokom z porušenia zmluvnej povinnosti.

19. Upozornil na splnenie podmienok vylučujúcich zodpovednosť podľa Obchodného zákonníka, a to že prekážka nastala nezávisle od vôle povinnej strany a bránila mu v riadnom plnení povinnosti, pričom nemohol predpokladať alebo predvídať existenciu takejto prekážky, ani ju inak odvrátiť. Podľa jeho názoru došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nakoľko došlo ku škode, za ktorú nie je zodpovedný a zo skutkového a právneho vzťahu vyplýva, že existujú liberačné dôvody na jeho strane, ktorými je zbavený zodpovednosti za škodu.

20. Žalovaný napokon namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a jeho nedostatočné odôvodnenie, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, podľa jeho názoru, absentuje odôvodnenie zmeny právnej kvalifikácie uplatneného právneho nároku, vysporiadanie sa s jeho právnou a skutkovou argumentáciou a aplikácia právnych noriem na skutkový stav.

21. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrili.

22. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

23. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovaného a obsahu predloženého spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu a spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnej povahe konania, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., preto odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p., konštatujúc správnosť týchto dôvodov v podstatných bodoch na ne odkazuje.

24. V súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a jeho nedostatočnom odôvodnení. Odvolací súd má zato, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne

citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal.

25. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj odvoláciu námietku žalovaného spočívajúcu v nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie a nesprávnom právnom posúdení veci z dôvodov uvedených žalovaným.

26. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., t. j. nesprávne skutkové zistenia vyvedené z vykonaného dokazovania, predstavuje také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C. s. p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov/strán nevyplynuli ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov (logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli inak najavo z hľadiska dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení Civilného sporového poriadku o vykonávaní dokazovania).

27. Pokiaľ žalovaný v súvislosti so skutkovými zisteniami vytýkal súdu prvej inštancie, že si neosvojil jeho právne zdôvodnenie skutkového stavu a neprihliadal na vysvetlenie a objasnenie samotného skutkového stavu, odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03) a ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobkyne 1/ vyhovel a ku svojím záverom dospel v kontexte vykonaných dôkazov.

28. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci. Právne posúdenie veci je činnosť súdu, pri ktorej súd aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, t. j. ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

29. Žalobkyňa 1/ sa ako klientka žalovaného v preskúmanom spore domáhala voči žalovanému ako banke zaplatať istiny 45.700,- eur, ktorá predstavuje sumu, ktorá bola odpísaná z účtu žalobkyne na základe neautorizovanej platobnej operácie ako dôsledok zneužitia internetbankingu treťou osobou. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že žaloba smerovala k uplatneniu práva na náhradu škody a až súd právne kvalifikoval uplatnený nárok žalobcov ako nárok zo zodpovednosti zo zmluvného vzťahu, odvolací súd uvádza, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd). Účastníci/strany konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník/strana konania uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka/strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 196/2009).

30. Okresný súd, vychádzajúc zo skutkového vymedzenia v žalobe, uplatnený nárok posudzoval ako zákonný nárok na plnenie, zaplatenie pohľadávky žalobkyne 1/ voči žalovanému, vyplývajúcej zo zmluvy o bežnom účte v zmysle Obchodného zákonníka a zákona o platobných službách (§ 11 ods. 1 zákona o platobných službách), pričom svoje závery v tomto smere v bode 48. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia náležite odôvodnil. V súvislosti s poukazom žalovaného na liberačné dôvody v zmysle Obchodného zákonníka odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie v bode 52. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v nadväznosti na bod 51. odôvodnenia rozhodnutia, vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného ako poskytovateľa platobných služieb v zmysle zákona o platobných službách (§ 10 až § 12 cit. zákona). Z ust. § 11 zákona o platobných službách jednoznačne vyplýva povinnosť poskytovateľa platobných služieb vrátiť platiteľovi sumu neautorizovanej platobnej operácie (žalovaný v konaní nepreukázal, že platobná služba bola autentifikovaná, viď § 10 zákona o platobných službách), pričom platiteľ znáša straty súvisiace s neautorizovanými platobnými operáciami len ak boli zapríčinené jeho podvodným konaním, úmyselným nesplnením jednej alebo viacerých povinností podľa § 26 alebo nesplnením jednej alebo viacerých povinností podľa § 26 v dôsledku jeho hrubej nedbanlivosti (§ 12 zákona), ktoré však neboli žalovaným v konaní tvrdené ani preukázané. Z uvedeného dôvodu preto nie je v danom prípade rozhodujúce či na uskutočnenú platobnú operáciu malo vplyv porušenie povinností, resp. podvodné konanie tretej osoby. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že žalobkyňou uplatnený nárok nie je nárokom na náhradu škody ale nárokom na vrátenie sumy neautorizovanej platobnej operácie v zmysle zákona o platobných službách.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobe žalobkyne 1/ vyhovel, podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Ako vecne správne potvrdil aj závislý výrok o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou 1/ a žalovaným, pri rozhodovaní o ktorých súd správne aplikoval zásadu úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C. s. p.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalobkyňa 1/, a to v celom rozsahu, preto jej súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

33. Rozsudok okresného súdu v poradí prvom a druhom výroku, ktorými súd konanie voči žalobcovi 2/ zastavil a žalovanému proti žalobcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal a v poradí štvrtom výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, v ktorej časti nebol rozsudok okresného súdu napadnutý odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd nedotknutý.

34. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)